

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Ing. A. J.**, zastoupený JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou se sídlem Vodičkova 704/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **OP papírna, s.r.o.**, se sídlem Olšany 18, Olšany, zastoupená Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2023, čj. KUOK 78263/2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 2. 2025, čj. 65 A 68/2023-52,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 26. 2. 2025, čj. 65 A 68/2023-52, **se ve výrocích II, III a IV ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 7. 2023, čj. KUOK 78263/2023, **se ve výroku II ruší** a věc **se v tomto rozsahu vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Ve zbytku **se** kasační stížnost **zamítá.**
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **23 270 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.
- V. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 20. 5. 2021 podala osoba zúčastněná na řízení (dále „OZNŘ“), jako stavebník, Městskému úřadu Šumperk (dále „stavební úřad“) žádost o vydání společného povolení podle § 94j a násl. zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále „starý stavební zákon“). Žádost se týkala změny dokončené stavby „*Stavební úpravy pro změny na úpravnách*“ v areálu papírenského závodu OZNŘ na pozemcích parc. č. st. 69/1, st. 69/3 a st. 69/4, parc. č. 113/1, 113/2 a 121/2 v k. ú. Klášterec, a na pozemcích parc. č. st. XA a parc. č. XB v k. ú. O. n. M. (dále „stavební záměr“).

[2] Dne 8. 9. 2021 podal žalobce stavebnímu úřadu žádost o zařazení mezi účastníky stavebního řízení z pozice vlastníka sousední nemovitosti. Stavební úřad jej 13. 9. 2021 vyzval k doložení skutečností, z nichž vyvozuje, že jeho vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno, ve smyslu § 94k písm. e) starého stavebního zákona. Žalobce podal nejprve 20. 9. 2021 námitky a připomínky proti stavebnímu záměru, a 27. 9. 2021 doplnil skutečnosti ke svému účastenství.

[3] Usnesením ze 14. 10. 2021, čj. MUSP 114201/2021, stavební úřad podle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodl, že žalobce není účastníkem řízení (dále „usnesení o neúčastenství“). Žalobce se proti tomuto usnesení 27. 10. 2021 odvolal.

[4] Dne 15. 11. 2021 vydal stavební úřad rozhodnutí čj. MUSP 126094/2021, jímž schválil stavební záměr (dále „společné povolení“). Žalobce se proti tomuto rozhodnutí 22. 11. 2021 odvolal.

[5] Rozhodnutím z 20. 12. 2021, čj. KUOK 125930/2021, žalovaný usnesení o neúčastenství zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci 6. 1. 2022. V návaznosti na to žalobce 14. 1. 2022 opětovně podal odvolání proti společnému povolení.

[6] Usnesením z 1. 2. 2022, čj. MUSP 12299/2022, jež nabylo právní moci 25. 2. 2022, stavební úřad znovu rozhodl ve věci účastenství žalobce tak, že žalobce je účastníkem řízení (dále „usnesení o účastenství“). V návaznosti na to žalobce 10. 2. 2022 a též 4. 7. 2022 opětovně podal odvolání proti společnému povolení [pozn. NSS: všechna čtyři odvolání podané žalobcem byla obsahově téměř shodná].

[7] V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný podle § 92 odst. 1 správního řádu zamítl jako nepřipustné jednak odvolání podané jinou osobou, Římskokatolickou farností Klášterec (výrok I), a jednak odvolání žalobce (výrok II). Důvodem nepřipustnosti odvolání bylo, že ani jeden odvolatel nemohl být společným povolením přímo dotčen na svých právech, protože nebyly účastníky stavebního řízení o vydání společného povolení.

[8] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného zčásti odmítl (výrok I) a zčásti zamítl (výrok II).

[9] Krajský soud vyšel z toho, že žalobce se svou žalobou domáhal zrušení celého napadeného rozhodnutí, přestože jeho výrokem I bylo zamítnuto odvolání jiné osoby – Římskokatolické farnosti Klášterec. Ve vztahu k výroku I rozhodnutí žalovaného tak

pokračování

žalobce zjevně postrádá aktivní procesní legitimaci. V tomto rozsahu žalobu podala osoba k tomu zjevně neoprávněnou a krajský soud ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[10] Ohledně té části žaloby, jíž se žalobce domáhal zrušení výroku II rozhodnutí žalovaného, krajský soud upozornil na předmět správního řízení. Stavební záměr a jeho vliv na okolí (včetně zásahu do právní sféry žalobce) je proto nutné posuzovat pouze z hlediska změn objektu oproti původnímu územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení, nikoliv jej posuzovat jako umísťování záměru zcela nového. Krajský soud proto jako žalobní námitky nevyhodnotil část žaloby namítající vyloučení veřejnosti z řízení, ani pasáže odkazující na stavební záměr papírenského stroje PS6 či změnu opláštění stavebního objektu skladu SO04 a jeho důsledky (žaloba proti němu byla projednávána na základě samostatné žaloby žalobce). Tyto otázky totiž nebyly předmětem nyní posuzovaného správního řízení. Stejně tak soud nepřihlížel ani k tvrzením vztahujícím se k jiným než žalobcovým nemovitostem.

[11] V otázce účastenství žalobce krajský soud předně dospěl k závěru, že žalovaný byl v odvolacím řízení oprávněn, resp. povinen otázku účastenství žalobce přezkoumat, a to i přes existenci pravomocného usnesení o účastenství.

[12] Podle krajského soudu je z obsahu žaloby zřejmá obava žalobce o budoucí navýšení hluku v místě jeho bydliště z provozu stavebníka. Žalobce však tyto své obavy vymezil obecným způsobem s poukazem na technické parametry z přiložené dokumentace. Krajský soud ze správního spisu (zejména ze Souhrnné technické zprávy) ověřil, že obavy žalobce o nové zdroje hluku a znečištění vzniklé obsluhou nových strojů zůstaly v ryze hypotetické rovině, neboť nikterak nevyplývají z obsahu správního spisu. To se týká i žalobcových tvrzení o součtu hluku z dalších provozů OZNŘ. Výrobní areál stavebníka je značně rozlehlý a nelze bez dalšího přisvědčit domněnce žalobce, že hluky emitované jednotlivými provozy se vzájemným působením znásobí a nadto že budou synergicky působit směrem k nemovitosti žalobce. Žalobce pak nepředložil žádný odborný podklad, který by tuto skutečnost v nyní projednávané věci potvrdil. Krajský soud též poukázal na to, že žalobcem tvrzený přímý zásah do jeho práv má spočívat v imisích hluku nepřekračujících zákonem stanovené limity. Dodržováním právních norem je však jakýkoliv zásah do práv jiné osoby vyloučen.

[13] Krajský soud odkázal na podklady správních rozhodnutí, dle nichž nedochází ke změně v užívání stavby, jelikož úpravy papíru již v daném objektu probíhaly i před navrhovanou změnou. Je-li v textu projektové dokumentace uvedeno, že do 1. NP bude umístěna nová technologie, je tím myšlena náhrada stávajících a již nevyhovujících strojů, nikoliv zavádění zcela nové činnosti (výroby), která by mohla mít vliv na okolní nemovitosti. Stavební objekty mají opláštění s dostatečnou neprůzvučností, která zabrání průniku hluku do okolního venkovního prostoru nad povolené hodnoty. Veškeré účinky stavby tak budou mít dopad pouze na bezprostřední okolí stavby v rámci výrobního areálu a nemohou jimi být dotčeny jiné pozemky či stavby mimo areál papíren. K tvrzení žalobce, že projektová dokumentace neposkytovala údaje o neprůzvučnosti stěn, krajský soud upozornil, že změna obvodových konstrukcí nebyla předmětem přezkoumávaného stavebního řízení.

[14] Krajský soud proto uzavřel, že žalobce nedostatečně tvrdil přímé dotčení svých vlastnických práv, protože nebyl účastníkem stavebního řízení o vydání společného povolení.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků

[15] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[16] Konkrétně namítl, že:

- měl aktivní procesní legitimaci k podání žaloby i proti výroku I rozhodnutí žalovaného, neboť žalovaný založil oba své zamítavé výroky na stejném důvodu, a to usnesení z 2. 2. 2022, čj. MUSP 12494/2022, jímž stavební úřad rozhodl, že Římskokatolická farnost Klášterec není účastníkem stavebního řízení o vydání společného povolení, a jež žalovaný zrušil rozhodnutím z 4. 5. 2022, čj. KUOK 49427/2022;
- krajský soud nesprávně vymezil předmět soudního řízení;
- žalovaný v průběhu stavebního řízení změnil svůj názor na účastenství stěžovatele;
- není pravda, že se stěžovatel pasuje do pozice univerzálního dohlázele nad zákonností výkonu veřejné správy, protože negativní dotčení své právní sféry v žalobě pregnančně doložil;
- dostatečně konkrétně tvrdil i prokázal možnost přímého dotčení svých vlastnických práv, tj. podmínky svého účastenství ve stavebním řízení o vydání společného povolení – poukázal na obsah správního spisu, především projektovou dokumentaci, z níž plyne, že již v době schvalování stavebního záměru bylo dotčené území zatíženo hlukem na samé hranici zákonného limitu či nad ní, čehož si správní orgány byly vědomy, přičemž stavební záměr počítá s rozšířením papírenské výroby v dosud částečně nevyužívané hale instalací nových přístrojů (navýšením jejich počtu), jež představují nové zdroje hluku, a tedy vyšší celkovou hlukovou zátěž, s čímž má být spojena i částečná změna využití stávajících objektů;
- neexistuje akustická studie prokazující, že stavební záměr negativně nezasáhne do stávající hlukové zátěže okolních chráněných prostorů pro bydlení – na nemovitost stěžovatele nedopadá výjimka z hlukových limitů stanovená rozhodnutím žalovaného z 29. 2. 2008, čj. KUOK 13041/2008, ve znění po změně č. 15, jímž vydal integrované povolení pro zařízení OZNŘ – „*Průmyslový závod na výrobu papíru a buničiny*“ (dále „integrované povolení“), navíc veškeré výjimky (mírnější limity) pro hlukovou zátěž nejbližších chráněných prostorů pro bydlení skončily spuštěním papírenského stroje PS6 do zkušebního provozu v září 2020.

[17] **Žalovaný** navrhl zamítnutí kasační stížnosti, neboť se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku. Krajský soud správně odmítl žalobu v části mířící proti výroku I rozhodnutí žalovaného o zamítnutí odvolání Římskokatolické farnosti Klášterec. Stěžovatel v kasační stížnosti překračuje rámec tvrzeného nepřímého zásahu do svých subjektivních práv a pasuje se do pozice univerzálního dohlázele nad zákonností výkonu veřejné správy, což mu však nepřísluší.

pokračování

[18] Stavební záměr je posuzován z hlediska změn dokončené stavby, nikoliv jako umístování záměru nového. Žádné další záměry či stavby a jejich vlivy nejsou relevantní pro nynější řízení. Změnou dokončené stavby nedochází ke změně v jejím užívání, jelikož úpravy papíru v daném objektu již probíhaly i před navrhovanou změnou. Svá tvrzení stěžovatel nechal pouze v obecné rovině, aniž je osvědčil. Nestačí pouze teoretické či hypotetické dotčení. Z obecných tvrzení uvedených stěžovatelem nelze shledat jeho přímé dotčení v důsledku hluku či jiných imisí způsobených změnou stavby.

[19] **Stěžovatel** v replice reagoval na vyjádření žalovaného tak, že stručně shrnul relevantní části své kasační argumentace.

[20] **OZNŘ** se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Před vlastním posouzením přípustnosti a důvodnosti kasačních námitek je třeba zdůraznit, že z § 109 odst. 4 věty před středníkem s. ř. s., a ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu, vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti Nejvyššího správního soudu, ale logicky i obsah jeho rozsudku. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti dostatečně specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (rozsudky NSS z 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70, bod 20, a na něj navazující z 18. 7. 2025, čj. 3 As 259/2024-41, bod 16, či rozsudek rozšířeného senátu NSS z 28. 1. 2025, čj. 6 Afs 292/2018-39, č. 4668/2025 Sb. NSS). Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura, či na něj navazující z 16. 5. 2022, čj. 8 As 215/2020-98, bod 14).

[23] Kasační stížnost je velmi obsáhlá, stěžovatel v ní polemizoval v podstatě s každým jednotlivým odstavcem odůvodnění napadeného rozsudku a některé námitky uvádí opakovaně. Kvůli tomu je kasační stížnost nepřehledná až chaotická. Nejvyšší správní soud proto reaguje na kasační argumentaci (týkající se otázky účastenství stěžovatele ve stavebním řízení, jež tvoří převážnou část kasační stížnosti) jako celek, aniž se jednotlivě zabývá každou dílčí námitkou stěžovatele [nález Ústavního soudu ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04 (N 3/36 SbNU 19), rozsudek NSS z 28. 3. 2023, čj. 10 Afs 120/2020-118, body 12 a 13, a na něj navazující rozsudek NSS čj. 3 As 259/2024-41, bod 17].

III.A Aktivní procesní legitimaci k podání žaloby proti výroku I rozhodnutí žalovaného

[24] Stěžovatel je přesvědčený, že měl aktivní procesní legitimaci k podání žaloby i proti výroku I rozhodnutí žalovaného. Žalovaný totiž založil oba své zamítavé výroky na stejném důvodu, a to usnesení z 2. 2. 2022, čj. MUSP 12494/2022, jímž stavební úřad rozhodl, že Římskokatolická farnost Klášterec není účastníkem stavebního řízení o vydání společného povolení, a jež žalovaný zrušil rozhodnutím ze 4. 5. 2022, čj. KUOK 49427/2022.

[25] Stěžovatel se však mylí v tom, že žalovaný založil svůj závěr o nepřípustnosti stěžovatelova odvolání na usnesení z 2. 2. 2022, čj. MUSP 12494/2022, o neúčastenství Římskokatolické farnosti Klášterec.

[26] Výrok II rozhodnutí žalovaného zní takto: „*odvolání Ing. Aleše Janderky, podané dne 22. 11. 2021 proti rozhodnutí Stavebního úřadu Šumperk, ze dne 15. 11. 2021 sp. zn.: 559571/2021 VYS/IVDI, č. j. MUSP 12494/2022, se podle ust. § 92 odst. 1 správního řádu jako nepřípustné zamítá*“.

[27] Z formulace výroku II, a ostatně i shodně formulovaného výroku I, jednoznačně plyne, že uvedení sp. zn.: 559571/2021 VYS/IVDI a čj. MUSP 12494/2022 v žádném případě nepředstavuje důvod nepřípustnosti odvolání stěžovatele, nýbrž toliko zjevnou nesprávnost napravitelnou postupem podle § 70 správního řádu. Žalovaný jednoduše udělal chybu v psaní, jelikož omylem uvedl nesprávnou spisovou značku (správně 559571/2021) i číslo jednací (správně 126094/2021). V návěti (záhlaví) výrokové části předcházející samotným výrokům je odvoláními napadené společné povolení uvedeno správně, stejně jako v odůvodnění rozhodnutí (poslední odstavec na str. 2). V samotných výrocích je správně uvedeno datum vydání společného povolení. Z kontextu celého rozhodnutí žalovaného je proto nepochybné, že uvedení nesprávné spisové značky a čísla jednacího v samotných výrocích bylo zřejmou nesprávností.

[28] Důvody, pro něž žalovaný dospěl k závěru o nepřípustnosti odvolání stěžovatele spočívají v tom, že stavebním záměrem nemůže být přímo dotčeno vlastnické či jiné věcné právo stěžovatele k sousedním nemovitostem, a jsou uvedeny na str. 5 až 8 rozhodnutí žalovaného.

[29] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný nezaložil výrok II svého rozhodnutí na usnesení z 2. 2. 2022, čj. MUSP 12494/2022, o neúčastenství Římskokatolické farnosti Klášterec. Ostatně, nezaložil na něm ani výrok I. Neobstojí-li tvrzení stěžovatele, že oba zamítavé výroky jsou založeny na totožném důvodu, neobstojí bez dalšího ani jeho tvrzení o aktivní procesní legitimaci k podání žaloby i proti výroku I rozhodnutí žalovaného, jímž bylo pro nepřípustnost zamítnuto odvolání osoby odlišné od stěžovatele. Krajský soud tak dospěl ke správnému závěru o nedostatku aktivní procesní legitimace stěžovatele k podání žaloby proti výroku I rozhodnutí žalovaného. Námitka je nedůvodná.

III.B Vymezení předmětu řízení

[30] Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud nesprávně vymezil předmět soudního řízení, pokud za něj považoval rozhodování o účastenství stěžovatele ve smyslu § 94k písm. e) starého stavebního zákona. Podle společného povolení však jde o posuzování stavebního záměru ve společném územním a stavebním řízení dle § 94p odst. 1 starého stavebního zákona.

[31] Stěžovatel má pravdu v tom, že předmětem řízení, jež vyústilo ve společné povolení, skutečně bylo posouzení stavebního záměru ve společném územním a stavebním řízení.

[32] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ale rozhodnutí odvolacího správního orgánu o zamítnutí odvolání pro nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu není rozhodnutím, v němž by se věcně zabýval odvoláním účastníka řízení, a nadto netvoří

pokračování

s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně jeden celek. Rozhodnutím podle § 92 odst. 1 správního řádu odvolací správní orgán zamítá odvolání z důvodu nenaplnění jedné ze základních procesních podmínek, bez níž nelze podané odvolání meritorně posoudit. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako nepřipustného je proto správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o nepřipustné odvolání a zda byl stěžovatel zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Nemůže se však zabývat zákonností dosud pravomocného prvostupňového rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo (rozsudky NSS z 27. 4. 2012, čj. 5 As 111/2011-87, a z 18. 10. 2024, čj. 5 As 222/2023-43, bod 21 a tam citovaná judikatura).

[33] Jinak řečeno, předmětem odvolacího řízení i řízení před krajským soudem byla pouze otázka účastenství stěžovatele ve společném územním a stavebním řízení, nikoliv zákonnost či správnost odvoláním napadeného společného povolení ani jemu předcházejícího řízení jako takového.

[34] Krajský soud tedy správně vymezil předmět odvolacího i soudního řízení. Včetně toho, že účastenství stěžovatele je nutné posuzovat pouze ve vztahu ke stavebnímu záměru, jenž byl předmětem společného územního a stavebního řízení. Ani tato námitka není důvodná.

III.C Žalovaný v průběhu stavebního řízení změnil názor na účastenství stěžovatele

[35] Důvodná není ani kasační námitka, že žalovaný v průběhu společného územního a stavebního řízení změnil názor na účastenství stěžovatele.

[36] Podle stěžovatele v rozhodnutí z 20. 12. 2021, čj. KUOK 125930/2021, jímž zrušil usnesení o neúčastenství (stěžovatele) a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel účastníkem stavebního řízení je. V rozporu s tím pak v žalobou napadeném rozhodnutí dospěl k závěru opačnému.

[37] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žalovaný v rozhodnutí z 20. 12. 2021 nedospěl k závěru o účastenství stěžovatele. Usnesení o neúčastenství totiž zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů, jak je patrné ze samotného odůvodnění, konkrétně str. 8 rozhodnutí z 20. 12. 2021, jehož část citoval sám stěžovatel jak v kasační stížnosti, tak i replice: „*Uvedený postup Stavebního úřadu Šumperk, kdy na jedné straně uvádí, že dospěl k závěru, že žadatelovo vlastnické právo není společným povolením přímo dotčeno, avšak na straně druhé určité dotčení připouští (viz uvedené tvrzení), je pro Odbor SR KÚOK [pozn. NSS: tj. žalovaného] značně rozporuplný a zmatený, a tudíž nepřezkoumatelný*“ (zvýraznění NSS).

[38] Nejvyšší správní soud zde pro úplnost uvádí, že krajský soud v reakci na žalobní námitku o vázanosti žalovaného pravomocným usnesením o účastenství dospěl k závěru, že žalovaný byl v odvolacím řízení oprávněn, resp. povinen otázku účastenství stěžovatele přezkoumat, a to i přes existenci pravomocného usnesení o jeho účastenství (bod 24 napadeného rozsudku, bod [11] výše). Jelikož stěžovatel proti uvedenému závěru krajského soudu v kasační stížnosti nikterak nebrojil, Nejvyšší správní soud z něj dále vychází (rozsudky NSS z 31. 1. 2024, čj. 8 Azs 207/2022-48, bod 28, z 28. 11. 2024, čj. 8 Afs 269/2023-34, bod 29, či z 30. 1. 2025, čj. 8 Afs 44/2024-59, bod 106).

III.D Účastenství stěžovatele ve stavebním řízení

[39] Jak Nejvyšší správní soud uvedl výše v kapitole III.B *Vymezení předmětu řízení*, předmětem odvolacího i soudního řízení je toliko otázka účastenství stěžovatele ve společném územním a stavebním řízení, nikoliv samotné společné povolení či jemu předcházející řízení. Proto se krajský soud správně odmítl věcně zabývat žalobními námitkami mířícími do průběhu stavebního řízení o vydání společného povolení či dokonce zcela mimo toto stavební řízení.

[40] Podle § 94k písm. e) starého stavebního zákona platilo, že *účastníkem společného územního a stavebního řízení je osoba, jejíž vlastnické právo nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být společným povolením přímo dotčeno*.

[41] Účastníkem správního řízení podle starého stavebního zákona tedy byl „soused“ pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Posouzení přímosti (intenzity) tohoto zásahu, a tedy dotčení bude záviset na individuálních okolnostech věci, např. na povaze posuzované stavební činnosti či vzdálenosti od místa stavby. Účastenství vlastníka sousedního pozemku je založeno již pouhou možností (potencialitou) přímého dotčení jeho práv. Podmínkou účastenství není důvodnost případných námitk účastníka, kterými zpochybňuje stavební záměr. Pro úspěšnost námítky vztahující se k účastenství postačuje potence dotčení práva, kdežto pro úspěšnost věcné námítky je rozhodující reálnost zásahu do práv účastníka. Jsou to tedy dvě různé otázky. Tato východiska vyplývají také ze setrvalé judikatury (rozsudky NSS z 17. 12. 2008, čj. 1 As 80/2008-68, č. 1787/2009 Sb. NSS, bod 12, z 31. 7. 2013, čj. 7 As 17/2013-25, č. 2932/2013 Sb. NSS; z 11. 4. 2019, čj. 4 As 17/2019-68, body 26 a 27; z 24. 4. 2024, čj. 8 As 217/2022-48, body 30 a 31).

[42] Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel není účastníkem stavebního řízení, jelikož neexistuje možnost přímého dotčení jeho vlastnického práva. Uvedl, že nedochází ke změně v užívání stavby ve smyslu § 126 starého stavebního zákona, jelikož úpravy papíru v daném objektu již probíhaly i před navrhovanou změnou. Pokud je v textu projektové dokumentace uvedeno, že do 1. NP bude umístěna nová technologie, je tím myšlena náhrada stávajících a již nevyhovujících strojů, nikoliv zavádění zcela nové činnosti (výroby), která by mohla mít vliv na okolní nemovitosti (str. 7 rozhodnutí žalovaného).

[43] Krajský soud zopakoval a potvrdil výše uvedené závěry žalovaného a uzavřel, že stěžovatel nedostatečně tvrdil přímé dotčení svých vlastnických práv (body 30 až 35 napadeného rozsudku).

[44] Stěžovatel namítl, že dostatečně konkrétně tvrdil a prokázal možnost přímého dotčení svých vlastnických práv vydáním společného povolení. Konkrétně v kasační stížnosti odcitoval podle jeho názoru relevantní části projektové dokumentace. Z nich dle stěžovatele plyne, že stavební záměr počítá s rozšířením papírenské výroby v dosud částečně nevyužívané hale instalací nových přístrojů (navýšením jejich počtu), jež představují nové

pokračování

zdroje hluku, novou hlukovou zátěž, s čímž má být spojena i částečná změna využití stávajících objektů.

[45] Proti závěru žalovaného, že novou technologií je myšlena náhrada stávajících a již nevyhovujících strojů, nikoliv zavádění zcela nové činnosti (výroby), stěžovatel brojil již v žalobě. Konkrétně namítl, že stavební záměr představuje zásadní úpravy stávajících objektů a jejich vybavení novými výrobními technologiemi, které budou tvořit nové zdroje hluku, a že dle technické zprávy dojde k navýšení hlukové zátěže až na zákonnou hranici bez jakékoliv rezervy, tedy že se prokazatelně s navýšením hluku počítá (str. 5 až 6, 9 a 10 žaloby).

[46] Krajský soud uvedenou žalobní argumentaci vypořádal zopakováním závěru žalovaného, že nejde o zavádění nové výroby. Stěžovatel v kasační stížnosti (str. 9) namítl, že podle projektové dokumentace nejde jen o prostou reprodukci dlouhodobého majetku, ale o aktivitu s cílem získat nové kapacity. To předpokládá navýšení počtu zařízení, vyšší hlukovou zátěž, která nebude utlumena stávajícími akustickými parametry opláštění a střech jednotlivých objektů.

[47] Vzhledem k protichůdným tvrzením stěžovatele na jedné straně a žalovaného i krajského soudu na straně druhé, Nejvyšší správní soud ve správním spisu ověřil obsah spisové (především projektové) dokumentace stran instalace nové technologie.

[48] V části V na str. 3 žádosti o vydání společného povolení OZNŘ ohledně stavebního záměru uvedla: „*Jedná se o stavební úpravy realizované především uvnitř stávajících objektů – základové konstrukce pro nové umístění technologických zařízení [...] bude vybudována odpočinková místnost [...] a velín pro nové převíječky. Těmito úpravami se i částečně změní vzhled budov [...]*“ (zvýraznění NSS).

[49] V Souhrnné technické zprávě je uvedeno:

- v části B.1 písm. e) na str. 6: „*Dojde k vybourání a následnému vybudování nových podlah kolem nových a stávajících základů technologie. [...] Vzhledem k osazování nové a stěhování stávající technologie [...]*“;
- v části B.2.1 písm. b) na str. 9 je uvedeno: „*Stavební objekt bude sloužit pro instalaci technologie převíjení papíru a dalších navazujících provozů pro mezisklad produktu před jeho zpracováním. V některých případech dojde pouze k přemístění již existujícího strojního zařízení na jiné pozice*“;
- v části B.2.6 písm. b) na str. 22: „*Tento projekt řeší založení nových technologií [...]*“;
- v části B.6 písm. a) na str. 33: „*Realizací zamýšlených stavebních úprav a instalací nových zařízení [...]*“ (všechna zvýraznění NSS);

[50] Mimo projektovou dokumentaci je umístění nových technologií (strojů) uvedeno i v souhlasném závazném stanovisku Krajské hygienické stanice Olomouckého kraje z 16. 4. 2021, čj. KHSOC/17629/2021/SU/HP (dále „závazné stanovisko krajské hygienické stanice“). V odůvodnění na str. 2 a 3 se uvádí: „*Záměrem je instalovat do 1. nadzemního podlaží stávající budovy nové nebo přesunuté zpracovatelské stroje a brousící stroje na další zpracování*

*papíru [...] Budou provedeny nové podlahy s dostatečnou únosností pro skladování rolí i pro osazení přemísťovaných i **nových strojů***“ (zvýraznění NSS).

[51] Instalaci nového zařízení potvrdila i sama OZNŘ ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí z 23. 2. 2022, a to na str. 5 v části VI bodu 16, kde uvedla: „*Stávající strojní zařízení, které se v rámci stavebního záměru přemísťuje z patra do přízemí, ani **nové strojní zařízení** hlukovou zátěž navyšovat nebude*“ (zvýraznění NSS).

[52] Podklady shromážděné ve správním spisu tedy opakovaně poukazují na instalaci nových strojů, zařízení, resp. technologií. Nikde ve spisové dokumentaci však Nejvyšší správní soud neidentifikoval informaci, prezentovanou žalovaným i krajským soudem, že novou technologií je myšlena náhrada stávajících a již nevyhovujících strojů, nikoliv zavádění nové činnosti (výroby). Takový jednoznačný závěr podle Nejvyššího správního soudu nevyplývá ani z celkového kontextu popisu stavebního záměru v projektové dokumentaci a dalších podkladech ve správním spisu. Stejně tak z podkladů jednoznačně neplyne ani opak, tj. že jde o navýšení počtu strojů oproti situaci před stavebním záměrem. Skutkový závěr učiněný žalovaným z obsahu správního spisu proto nelze mít za přesvědčivý, vylučující všechny rozumné pochybnosti (KOCOUREK, T. in KÜHN, Z. KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, komentář k § 76, str. 621, bod 23).

[53] Skutková podstata, z níž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel při formulaci závěru, že nedojde k zavedení nové výrobní činnosti (zvýšení počtu strojů), tedy nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu. Z hlediska kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je v této situaci dále stěžejní, zda zjištěná vada v dokazování (zjišťování skutkového stavu), mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Případný závěr o nemožnosti vlivu na zákonnost rozhodnutí musí mít také oporu ve spisech.

[54] Jelikož žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, resp. učinil skutkový závěr, který nelze mít za přesvědčivý, je nutno vycházet z toho, že jednou z možných variant skutečnosti je zvýšení počtu strojů, resp. rozšíření výroby. V takovém případě se nabízí logická, racionální úvaha o možném zvýšení hlukové zátěže v podobě imisí hluku z daného stavebního objektu nacházejícího se na okraji papírenského areálu směrem k nemovitosti stěžovatele. Případně by k navýšení hlukové zátěže mohlo dojít i bez zvýšení počtu strojů, pokud by nové stroje, jako náhrada za stroje staré, byly větší, výkonnější a případně tedy hlučnější, či by se hluk jinak šířil v důsledku avizovaného změnu toku výroby (str. 3 Požárně bezpečnostního řešení). Pokud by naopak byly nové stroje méně hlučné než stroje starší, mohla by i při navýšení jejich počtu hluková zátěž zůstat nezměněna, či dokonce by mohlo dojít k jejímu snížení.

[55] Pakliže by ale důsledkem stavebního záměru, ať již bez navýšení nebo s navýšením počtu výrobních strojů, nedošlo ke zvýšení hlukové zátěže oproti stavu před realizací stavebního záměru, bylo by zjevné, že stavebním záměrem nemůže ani potenciálně dojít k přímému dotčení stěžovatelových vlastnických práv. Stejně by tomu bylo i v případě, pokud by i přes navýšení hlukové zátěže v důsledku stavebního záměru obstál závěr, že veškeré účinky stavebního záměru budou mít dopad pouze na bezprostřední okolí stavby v rámci výrobního areálu a nemohou jím být dotčeny jiné pozemky či stavby mimo areál papíren, tedy ani nemovitosti stěžovatele. Zůstal-li by veškerý hluk vznikající z výroby po

pokračování

realizaci stavebního záměru, laicky řečeno, výhradně uvnitř výrobního areálu, byla by otázka nových strojů z hlediska možnosti dotčení vlastnických práv stěžovatele irelevantní.

[56] V těchto případech by nesprávné zjištění skutkového stavu v otázce počtu nových strojů nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného.

[57] Jde-li o konkrétní hlukovou zátěž produkovanou novými stroji, podklady ve spisovém materiálu vedení jakýchkoliv podrobných úvah v tomto směru neumožňují, jelikož dle projektové dokumentace (str. 22 Souhrnné technické zprávy) nebyl v době posuzování stavebního záměru znám výrobce technologií (strojů). Z popisu stavebního záměru napříč spisovou, především projektovou dokumentací je ale zjevné, že stavební záměr již ve fázi projektové přípravy počítal s tím, že výrobní stroje umístěné v 1. NP objektu dotčeného stavebním záměrem budou produkovat hluk, dokonce nadměrný. To ostatně názorně potvrzuje část B.2.10 kapitola Hluk a vibrace na str. 28 Souhrnné technické zprávy: *„Technologická zařízení a provozy produkující **nadměrnou hlukovou zátěž** jsou kapotována, osazena protihlukovými tlumiči či umístěna uvnitř stavebních objektů, které mají opláštění s dostatečnou neprůzvučností, která zabrání průniku hluku do okolního venkovního prostoru nad povolené limity“* (zvýraznění NSS).

[58] Bylo proto povinností žalovaného, při posuzování účastenství stěžovatele (tj. „pouhé“ možnosti přímého dotčení jeho vlastnických práv), důkladně zvážit veškeré okolnosti nyní projednávané věci a důvodně postavit najisto, zda se stavebním záměrem mohou být spojeny imise hluku působící (i) vně výrobního areálu. Pouze v případě, že by dospěl k odůvodněnému nepochybnému závěru, že tomu tak být v žádném případě nemůže, mohl stěžovatele z účastenství vyloučit. K tomu je třeba dodat, že pro účely posouzení účastenství stěžovatele, ve smyslu výše citovaného § 94k písm. e) starého stavebního zákona, má význam výhradně hluk případně spojený se stavebním záměrem. Naopak, bez významu je otázka stávající, dosavadní hlukové zátěže v místě stěžovatelových nemovitostí, neboť ta ve fázi posuzování účastenství s otázkou možnosti přímého dotčení stěžovatelova vlastnického práva stavebním záměrem nikterak nesouvisí. Proto se argumentace stěžovatele týkající se dosavadních akustických poměrů v území míjí s podstatou předmětu nynějšího řízení. Stejně tak mimoběžná je argumentace krajského soudu, byť vyslovená spíše nad rámec, týkající se výjimky udělené integrovaným povolením (bod 32 napadeného rozsudku). Ani udělení výjimky totiž nic nevypovídá o tom, zda vlastnické právo stěžovatele může být dotčeno realizací stavebního záměru.

[59] Závěr, že očekávaný hluk spojený s realizací stavebního záměru bude zcela eliminován tak, že vyloučí možnost přímého dotčení vlastnických práv stěžovatele, však podle Nejvyššího správního soudu ze shromážděných podkladů nelze dovodit. Z výše citované části Souhrnné technické zprávy (bod [57] výše) plyne, že průniku hluku do okolního venkovního prostředí nad povolené limity má zabráňovat opláštění stavebních objektů s dostatečnou neprůzvučností. Žalovaný ve svém rozhodnutí však tímto způsobem neargumentoval, na str. 8 zmínil jen odclonění budovami kotelen a vzrostlou zelení.

[60] Krajský soud v bodu 30 napadeného rozsudku sice citoval výše uvedenou pasáž ze Souhrnné technické zprávy o dostatečné neprůzvučnosti opláštění. Žalobní námitkou, podle níž projektová dokumentace neposkytovala údaje o neprůzvučnosti stěn, se krajský

soud odmítl zabývat s odůvodněním, že změna obvodových konstrukcí nebyla předmětem řízení.

[61] Takovému závěru však nelze přisvědčit. Předně není pravda, že změna obvodových konstrukcí nebyla vůbec předmětem řízení o vydání společného povolení. Již v samotné žádosti OZNŘ (str. 3) je uvedeno, že stavebními úpravami se částečně změní i vzhled budov, a to konkrétně zazděním stávajících oken a vrat, zřízením nových vstupů do objektů – dveří a vrat. Zazdění oken potvrzuje i Souhrnná technická zpráva (str. 13), která to dokonce výslovně označuje za zásah do obvodových konstrukcí, byť minimální: *„Zasahovat do obvodových konstrukcí se bude minimálně [...] (zazdění některých starších nevyhovujících oken, osazení nových oken s lepšími tepelně technickými vlastnostmi)“*.

[62] Ve světle výše uvedeného neobstojí důvod, pro nějž se krajský soud odmítl zabývat žalobní námitkou týkající se nedostatečnosti projektové dokumentace ohledně neprůzvučnosti.

[63] I kdyby se však zásahy do obvodových konstrukcí netýkaly samotného opláštění, resp. se jej netýkaly na straně směrem k nemovitostem stěžovatele, je zmínka o dostatečné neprůzvučnosti opláštění pouhým nepodloženým tvrzením. Z projektové dokumentace lze vyčíst pouze tolik, že stávající konstrukce obvodových stěn je tvořena též ocelovým profilovým opláštěním (tzv. sendvičovými panely) a minerální vatou tloušťky cca 80-100 mm, přičemž z důvodu bezpečnosti je uvažováno o výplni PUR pěnou. Zároveň se neuvažuje o nové konstrukci obvodových stěn (str. 11 Požárně bezpečnostního řešení).

[64] Projektová dokumentace pro stavební záměr však nezahrnuje výpočet neprůzvučnosti sendvičového izolačního panelu tloušťky 800-100 mm. Neobsahuje tak údaje, na jejichž základě by bylo možné ověřit, že hluk z provozu nově umístěné či vyměněné technologie bude bezesbýtku utlumen aktuálním opláštěním skladu (výrobní haly). Z žádného dokumentu, jenž byl podkladem pro vydání rozhodnutí žalovaného nevyplývají údaje o neprůzvučnosti opláštění. A ani o funkčnosti akustického „*odclonění budovami kotelen a vzrostlou zelení*“, jímž argumentoval žalovaný. Pokud z podkladů neplyne údaj o neprůzvučnosti opláštění skladu, nelze hodnověrně posoudit neprůzvučnost opláštění (rozsudek NSS z 30. 9. 2025, čj. 2 As 292/2024-49, bod 37). Uvedeným rozsudkem Nejvyšší správní soud, na základě v podstatě shodných nedostatků v podkladech rozhodnutí ohledně neprůzvučnosti stěn, vyhověl kasační stížnosti nynějšího stěžovatele ve věci jiného stavebního záměru a zrušil tehdy napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci i rozhodnutí žalovaného. Rozsudek se sice týkal již posouzení samotného tehdy řešeného stavebního záměru, nikoli otázky účastenství, přesto lze na jeho poukaz na nedostatečné podklady pro závěr o neprůzvučnosti stěn přiměřeně odkázat i nyní.

[65] Ani závěr žalovaného, potvrzený krajským soudem, že hluk z výroby po realizaci stavebního záměru nebude mít žádný dopad mimo areál papírny, proto nemá oporu ve spisech, resp. je s nimi v rozporu.

[66] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že výše popsané vady při zjišťování skutkové podstaty, z níž žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel při formulaci závěru o neúčastenství stěžovatele, mohly ovlivnit zákonnost rozhodnutí žalovaného. Pro tuto důvodně vytýkanou

pokračování

vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného ve výroku II zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

[67] Nicméně, Nejvyšší správní soud tímto nikterak nepředjímá, jakým způsobem žalovaný v dalším řízení stran účastenství stěžovatele rozhodne. Je na žalovaném, zda přistoupí, za případné součinnosti OZNR (§ 50 odst. 2 věty poslední správního řádu), k doplnění podkladů. Jako vhodný důkazní prostředek pro potvrzení, či vyvrácení možnosti přímého dotčení vlastnických práv stěžovatele stavebním záměrem (v podobě negativního zásahu do stávající hlukové zátěže okolních chráněných prostorů pro bydlení) může jistě posloužit řádně provedená a dostatečně podložená akustická studie (rozsudky NSS čj. 2 As 292/2024-49, body 33 an., či z 16. 4. 2024, čj. 10 As 331/2023-121, bod 28).

[68] Kasační argumentace, jíž stěžovatel poukázal na to, že stavební záměr bude realizován v dosud částečně nevyužívané hale a že s realizací stavebního záměru má být spojena i částečná změna využití stávajících objektů, je nepřipustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel ji totiž neuplatnil v žalobě, ač mu v tom nic nebránilo. Ač stěžovatel poukazem na částečnou změnu využití na první pohled zpochybňuje opačný závěr krajského soudu, krajský soud v bodu 27 napadeného rozsudku „toliko“ zopakoval, téměř doslova, závěry žalovaného. Stěžovatel tak fakticky brojí proti závěrům žalovaného, aniž tuto námitku uplatnil v žalobě (obdobně rozsudek NSS z 30. 11. 2021, čj. 8 As 111/2020-40, č. 4290/2022 Sb. NSS, bod 43).

IV. Závěr a náklady řízení

[69] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených úvah dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná, jelikož napadený rozsudek krajského soudu ve výroku II a rozhodnutí žalovaného ve výroku II shledal nezákonnými. V souladu s § 110 odst. 1 věty první části před středníkem s. ř. s. proto výrok II rozsudku krajského soudu zrušil. Nejvyšší správní soud současně zrušil výroky III a IV o náhradě nákladů řízení, jelikož se jedná o závislé výroky na výroku II, které nemohou samy o sobě obstát. Ve zbytku, tj. rozsahu, v němž stěžovatel brojil proti výroku I napadeného rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[70] Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, byť v části, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením jeho rozhodnutí může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení (části) rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025 (část sedmá čl. XI bod 3 zákona č. 314/2025 Sb.)]. Vzhledem k tomu, že v dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem a charakterem vytýkaných vad neměl jinou možnost než zrušit výrok II žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) v posledně uvedeném znění ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) a § 78 odst. 4 s. ř. s. tak, že sám rozhodnutí žalovaného ve výroku II zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) v posledně uvedeném znění ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.]. To znamená, že žalovaný znovu rozhodne o odvolání stěžovatele podanému proti společnému povolení – prvně si učiní úsudek ohledně účastenství stěžovatele ve stavebním řízení (k čemuž si případně opatří další podklady), a shledá-li, že účastníkem je, věcně projedná uplatněné odvolací námitky (bod [41] výše). V opačném

případě jeho odvolání opět zamítne pro nepřipustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu, a toto své rozhodnutí podepře náležitými podklady a odůvodní jej.

[71] V případě, že Nejvyšší správní soud (částečně) zrušil rozsudek krajského soudu a současně (částečně) zrušil i rozhodnutí správního orgánu podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. v posledně uvedeném znění, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Stěžovatel úspěšný byl, a proto má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti. Žalovaný naopak úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[72] Náklady stěžovatele za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna zástupkyně (advokátky). Ta zahrnuje odměnu za tři úkony právní služby: příprava a převzetí zastoupení, seps žaloby a stanovisko k vyjádření OZNŘ [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024, a čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění advokátní tarif]. Za každý jeden úkon náleží odměna 3 100 Kč – celkem 9 300 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v uvedeném znění] a paušální náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč – celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupkyni stěžovatele tak za řízení o žalobě náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 10 200 Kč. Zástupkyně stěžovatele vykonává advokacii samostatně a není plátkyní DPH. Náklady řízení o žalobě tedy, včetně zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, představují celkem 13 200 Kč.

[73] Náklady stěžovatele za řízení o kasační stížnosti tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč za kasační stížnost a odměna zástupkyně (advokátky). Ta zahrnuje odměnu za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2025]. Za tento úkon náleží odměna 4 620 Kč (§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 5 advokátního tarifu v uvedeném znění) a paušální náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu v uvedeném znění). Replika stěžovatele z 3. 7. 2025 obsahující toliko shrnutí kasačních námitek (bod [19] výše) nepřinesla pro posouzení nyní projednávané věci nic nového, a nelze ji tedy považovat za účelný úkon právní služby. Nejvyšší správní soud za repliku proto odměnu nepřiznal (rozsudek NSS z 1. 11. 2022, čj. 8 As 29/2021-36, č. 4414/2023 Sb. NSS, bod 48). Zástupkyni stěžovatele tak za řízení o kasační stížnosti náleží odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 5 070 Kč. Zástupkyně stěžovatele vykonává advokacii samostatně a není plátkyní DPH. Náklady řízení o žalobě tedy, včetně zaplaceného soudního poplatku 5 000 Kč, představují celkem 10 070 Kč.

[74] Výsledná částka nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti tedy činí 23 270 Kč.

[75] Žalovaný je povinen stěžovateli zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 23 270 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., advokátky.

[76] OZNŘ nemá právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s., ve znění účinném do 31. 12. 2025 (část sedmá čl. XI bod 3 zákona č. 314/2025 Sb.) má OZNŘ

pokračování

právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. února 2026

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu